

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 225/05-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. septembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. D. K., bytom B., a M. K., bytom B., ktorou namietali porušenie ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na verejné prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV a jeho uznesením sp. zn. 23 C 160/2003 z 15. novembra 2004 v spojení s postupom Krajského súdu v Bratislave a jeho uznesením sp. zn. 9 Co 408/04 z 31. marca 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. D. K. a M. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. augusta 2005 doručená sťažnosť Ing. D. K. a M. K. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie

ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, základného práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) a jeho uznesením sp. zn. 23 C 160/2003 z 15. novembra 2004 v spojení s postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a jeho uznesením sp. zn. 9 Co 408/04 z 31. marca 2005.

Sťažovatelia uviedli, že „Návrhom podaným u Okresného súdu Bratislava IV sme sa dožadovali súdnej ochrany vlastníckeho práva vydaním predbežného opatrenia súdom, určenia porušenia predbežného opatrenia súdu č. k. 9 Co 207/93 a vyvodenia neplatnosti všetkých následných právnych úkonov a určenia účastníkov v správnom konaní s. ú. B. (...) Sťažnosť pre prietahy v konaní 1. st. súdu sme podali 2. 7. 2004 a 27. 10. 2004 a odpoveď sme obdržali 23. 6. 2004 a 18. 10. 2004 a so zistením Okresného súdu BA 4, že v konaní 23 C 160/03 neboli zistené prietahy, nesúhlasíme, návrh na vydanie predbežného opatrenia bol nami súdu doručený 23. 12. 2003 a súd konanie bezdôvodne zastavil 23. 1. 2004 namiesto toho, aby vo veci konal a podľa zákona vec rozhodol“.

Podľa sťažovateľov prvostupňový súd porušil ich práva, „... keď návrh č. k. 23 C 160/03 zastavil, preto odvolávajúci súd toto zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie 1. st. súdu. (...) Následne nás Okresný súd Bratislava IV uznesením č. k. 23 C 160/2003-63 vyzval na doplnenie návrhu zo dňa 14. 6. 2004, čo je zrejmé pochybenie v dátume, ktoré nasvedčuje tomu, že sudcovia z počítača odpisujú opakovane donekonečna na každý návrh, ktorého sa chcú zbaviť a v predmete veci nerozhodnúť, pripravené formuly: do 10 dní doplňte: meno, priezvisko... Odvolanie nie je prípustné, pre uvedený nedostatok nemožno v konaní pokračovať, súd konanie zastaví. Na toto uznesenie sme návrh doplnili podaním súdu 27. 10. 2004, kde sme odôvodnili len nebezpečenstvo hrozacej ujmy, lebo ostatné údaje v našom návrhu zo dňa 22. 12. 2003 podanom súdu 23. 12. 2003 uvedené súdu boli, avšak 1. st. súd návrh uznesením dňa 15. 11. 2004

odmietol, voči čomu sme sa odvolali 15. 12. 2004, avšak odvolávajúci súd nami napadnuté uznesenie potvrdil“.

Sťažovatelia tvrdia, „... že zastavením konania č. 23 C 160/2003, ako o vydanie predbežného opatrenia podľa špecifického a určitého petitu uvedeného na strane č. 6 nášho návrhu zo dňa 22. 2. 2003, ako i vôbec dodnes nerozhodnutím nášho návrhu zo dňa 22. 12. 2003 v časti návrhu na vynesenie rozsudku, ako je petit uvedený na strane č. 6 a 7 nášho návrhu o určení porušenia predbežného opatrenia súdu č. k. 9 Co 207/93 v spojitosti s konaním č. 4 C 61/93 a určení neplatnosti v petite definovaných následných právnych úkonov a ďalší petit určení účastníkov správnych konaní v územnom a stavebnom konaní definovanej zóny a ďalší petit uložením povinnosti odporcom vypracovať v tejto zóne územno-plánovaciu dokumentáciu, kde by boli rešpektované vlastnícke vzťahy a platný územný plán hl. m. SR B., lebo doteraz vypracovaná zastavovacia štúdia nie je územno-plánovacia dokumentácia a týchto určovacích petitoch rozhodnuté súdom vôbec nebolo a ak mal súd nejasnosti v petite o predbežné opatrenie, ako uviedol v uznesení z 22. 9. 2004, že návrh na vydanie predbežného opatrenia máme doplniť, potom súd pochybil, ak zastavil konanie č. 23 C 160/2003 v celom rozsahu namiesto toho, aby zastavil konanie len v časti žalobného návrhu o vydanie predbežného opatrenia, čím 1. st. aj 2. st. súd porušil naše právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a keďže sme v konaní neboli zastúpení advokátom, súd mal za povinnosť nás predvolať na prípravné pojednávanie a poskytnúť nám pomoc, čo súd porušil takto aj naše právo podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy SR a bolo porušené i naše právo vec verejne prejednať bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. 1. st. a 2. st. súd porušil i naše právo z uzavretých medzinárodných dohôd najmä protokolu č. 4 čl. 6 a dodatkového protokolu čl. 1, a preto požadujem spravodlivé zadostučinenie a vzhľadom na rozsah, význam a cenu porušených našich práv navrhujeme, aby Ústavný súd SR zaviazal Okresný súd v Bratislave a Krajský súd v Bratislave vyplatením nám nemajetkovú ujmu každému po 750 000 Sk“.

Sťažovatelia zároveň odvolávajúci sa na ich nepriaznivú sociálnu situáciu žiadali, aby im bol v konaní pred ústavným súdom ustanovený advokát.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu a jeho uznesením sp. zn. 23 C 160/2003 z 15. novembra 2004

Podľa názoru ústavného súdu nie je daná jeho právomoc na konanie a rozhodovanie o tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti postupu okresného súdu a jeho uzneseniu sp. zn.

23 C 160/2003 z 15. novembra 2004, ktorým podanie sťažovateľov podľa § 43 ods. 1 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) odmietol. Právomoc ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je totiž subsidiárna a je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv nerozhoduje iný súd. V danom prípade bolo proti napadnutému postupu a uzneseniu okresného súdu prípustné odvolanie, o ktorom bol oprávnený konať a rozhodnúť krajský súd. V jeho právomoci bolo poskytnúť ochranu sťažovateľom, čo títo v danej veci aj využili, aj keď bezúspešne.

Vzhľadom na to ústavný súd sťažnosť sťažovateľov v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu a jeho uznesením sp. zn. 9 Co 408/04 z 31. marca 2005

Sťažnosť v časti smerujúcej proti namietanému postupu a uzneseniu krajského súdu, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu sp. zn. 23 C 160/2003 z 15. novembra 2004, je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho

úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04).

Nemožno sa stotožniť s názorom sťažovateľov, podľa ktorých sú závery uznesenia krajského súdu sp. zn. 9 Co 408/04 z 31. marca 2005 arbitrárne s tvrdým následkom porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Krajský súd v odôvodnení uvedeného uznesenia okrem iného uviedol, že „Z obsahu spisu v danej veci vyplýva, že písomné podanie navrhovateľov zo dňa 23. 12. 2003 nemalo náležitosti v zmysle § 42 ods. 3 a § 79 O. s. p. a prvostupňový súd ich uznesením č. k. 23 C 160/03-63 zo dňa 22. 9. 2004 správne v zmysle § 43 O. s. p. vyzval, aby svoj neúplný a nezrozumiteľný návrh na začatie konania a vydanie predbežného opatrenia v lehote 10 dní opravili a doplnili, a to tak, aby obsahoval pravdivé opísanie skutočností, označenie dôkazov, ktorých sa domáhajú, petit návrhu (čoho sa domáhajú), aby bol zrozumiteľný, určitý a vykonateľný, opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich vydanie predbežného opatrenia, uvedenie podmienok dôvodnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana a odôvodnenie nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy. Uvedené uznesenie bolo navrhovateľovi 1.), ktorý zastupuje v konaní aj navrhovateľa 2.) a navrhovateľku 3.) doručené dňa 15. 10. 2004. Pôvodný návrh v stanovenej lehote 10 dní nedoplnili a neopravili, urobili to až písomným podaním doručeným prvostupňovému súdu dňa 27. 10. 2004, keď oznámili súdu, že všetko obsahuje pôvodný návrh. Prvostupňový súd s poukazom na ustanovenie § 43 ods. 2 O. s. p. správne podanie navrhovateľov odmietol, keď ich návrh nemal predpísané náležitosti a pre tieto nedostatky nebolo možné pokračovať v konaní.

Uvedené nedostatky v zmysle poučenia navrhovateľa nedoplnili a neopravili ani v odvolaní, keď ich podanie nemá náležitosti v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení a petit ich návrhu je aj naďalej nezrozumiteľný, neurčitý a nevykonateľný.

Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov podľa § 219 O. s. p. uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil“.

Citované odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu treba považovať za vyčerpávajúce a presvedčivé, pričom jeho právne závery nemožno pokladať za vybočujúce z rámca platnej zákonnej úpravy. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade krajským súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02). Podľa názoru ústavného súdu posúdenie predmetnej otázky zo strany krajského súdu takéto nedostatky nevykazuje a na jeho meritórne preskúmanie preto ústavný súd nie je oprávnený.

Skutočnosť, že sa sťažovatelia s právnym názorom krajského súdu nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným.

Ústavný súd preto nemal dôvod do výkladu krajského súdu, ktorý inak konal plne v medziach svojich ústavných právomocí, zasahovať.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

3. K namietanému porušeniu základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu a jeho uznesením sp. zn. 9 Co 408/04 z 31. marca 2005

K tvrdenému porušeniu tohto základného práva sťažovatelia uviedli: „... keďže sme v konaní neboli zastúpení advokátom, súd mal za povinnosť nás predvolať na prípravné pojednávanie a poskytnúť nám pomoc, čo súd porušil takto aj naše právo podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy SR...“

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Právo na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy zodpovedá povinnosti štátneho orgánu alebo orgánu verejnej správy vytvoriť podmienky pre dostupnosť právnej pomoci, a to v rozsahu konania pred príslušným orgánom (I. ÚS 58/01).

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu by k zásahu do základného práva sťažovateľa na právnu pomoc v konaní (čl. 47 ods. 2 ústavy) mohlo dôjsť v prípade, ak by postupom orgánu verejnej moci bolo sťažovateľovi ako účastníkovi konania znemožnené zvoliť si právneho zástupcu, splnomocniť ho na zastupovanie v konaní, radiť sa s ním v priebehu uvedeného konania, prípadne ak by splnomocnenému právnenému zástupcovi bolo znemožnené realizovať úkony právnej pomoci v rozsahu procesných práv a povinností podľa osobitného predpisu upravujúceho procesné postavenie zastúpeného účastníka a jeho právneho zástupcu v danom konaní (napr. III. ÚS 345/04).

Podľa názoru ústavného súdu k takýmto následkom v posudzovanom prípade nedošlo.

Sťažovatelia v sťažnosti neodôvodnili a taktiež nepreukázali, že by im zo strany krajského súdu bolo zabránené hájiť ich záujmy prostredníctvom právneho zástupcu, a táto skutočnosť nevyplýva ani z obsahu sťažnosti a jej príloh ani zo súvisiaceho súdneho spisu, ktorý si ústavný súd pred predbežným prerokovaním sťažnosti vyžiadal. Povinnosť krajského súdu (ani prvostupňového súdu) predvolať sťažovateľov, ktorí neboli v danom prípade zastúpení advokátom na „*prípravné pojednávanie*“, v nesplnení ktorej vidia namietané porušenie ich základného práva na právnu pomoc, Občiansky súdny poriadok neustanovuje a nemožno ju vyvodiť ani z iných ustanovení platných právnych predpisov.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom a uznesením krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľov podľa čl. 47 ods. 2 ústavy.

Z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

4. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 160/2003 v spojení s postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 408/04

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec (...) verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (m. m. I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03). Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy v relevantnej časti ustanovuje imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania, a ktorý, čo sa týka oblasti občianskeho súdneho konania, vyjadruje predovšetkým záujem na tom, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predlžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejaviť ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (napr. PL. ÚS 25/01).

Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je aj názor (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04), že ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecným súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď sťažnosť ústavnému súdu došla,

už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 61/03, III. ÚS 109/03, III. ÚS 61/05, IV. ÚS 102/05).

Preto ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k priet'ahom v konaní nedochádza (a to aj napriek tomu, že vo veci nebolo ešte právoplatne rozhodnuté), je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Zo súvisiaceho súdneho spisu okresného súdu ústavný súd zistil, že napadnuté konania boli právoplatne skončené 3. júna 2005.

V nadväznosti na to ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatoval, že v čase, keď mu bola sťažnosť doručená, t. j. 3. augusta 2005, už bol odstránený stav právnej neistoty a k porušovaniu označeného základného práva postupom okresného súdu už dochádzať nemohlo.

Ústavný súd zároveň pripomína aj právny názor, ktorý je súčasťou jeho doterajšej judikatúry, podľa ktorého nedostatky procesných návrhov, o ktorých je podľa príslušných procesných kódexov (napr. Občianskeho súdneho poriadku) všeobecný súd povinný rozhodnúť ešte pred vlastným prejednaním a rozhodnutím o merite veci, sú okolnosťou, na ktorú ústavný súd musí prihliadať pri posudzovaní tvrdenia o porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože takáto okolnosť v zásade bráni súdu konať a rozhodnúť

vo veci samej, a tým splniť účel tohto základného práva, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (pozri napr. m. m. I. ÚS 41/02, II. ÚS 133/03, IV. ÚS 110/04). Z rozhodnutí súdov oboch stupňov vyplýva, že pôvodné podanie sťažovateľov z 23. decembra 2003 v danej veci nemalo náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania v zmysle § 42 ods. 3 a § 79 OSP a sťažovatelia ho napriek výzve a poučeniu okresného súdu v určenej lehote nedoplnili a neopravili.

Aj vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že neprichádza do úvahy, aby namietaný postup označených všeobecných súdov mohol po prijatí návrhu na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy. Sťažnosť sťažovateľov bola z týchto dôvodov v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

5. K namietanému porušeniu základného práva na verejné prerokovanie veci podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 408/04

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala (...).

Verejným prerokovaním veci je prerokovanie veci samej, ktorého podstata spočíva v nariadení pojednávania, v predvolaní účastníkov a ďalších osôb, pričom toto prerokovanie smeruje k poskytnutiu súdnej ochrany meritórnym rozhodnutím.

Porušenie základného práva na verejné prerokovanie veci v prítomnosti sťažovateľov (tiež základné právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom) podľa čl. 48 ods. 2 ústavy preto predpokladá, že sa vo veci, v ktorej malo dôjsť k namietanému porušeniu týchto základných práv, konalo a vykonávali dôkazy. V konaní pred krajským súdom však išlo iba o právne posúdenie veci, a preto v takomto prípade nebolo potrebné zvoliť formu verejného pojednávania. Vzhľadom na to niet žiadnej príčinnej súvislosti medzi uvedeným základným právom a postupom krajského súdu vo veci sp. zn. 9 Co 408/04. Ak ústavný súd

nezistí príčinnú súvislosť a reálnu možnosť namietaného porušenia označených základných práv postupom všeobecného súdu, musí sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže zo skutkového stavu opísaného sťažovateľmi a vyplývajúceho aj zo súdneho spisu je zrejmé, že v označenej veci nemohlo reálne dôjsť k namietanému porušeniu ich základného práva spojeného s prítomnosťou na pojednávaní, ústavný súd v tejto časti odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

6. K namietanému porušeniu práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu

Vo vzťahu k uvedenému právu sťažovateľa svoju sťažnosť nijako nezdôvodnili a neuviedli, v čom vidia jeho porušenie v súvislosti s ich vecou. Odôvodnenie návrhu je pritom podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde nevyhnutnou podmienkou na to, aby sa ním ústavný súd mohol meritórne zaoberať.

Z toho dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov obsiahnutými v ich sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2005